

Кад је пре неких месец дана председник Општине Вождовац поднео оставку, прво што су урадили новинари нове „жуте“ штампе било је да позову председника Општине Земун, да га упитају када ће он да поднесе оставку. Није им, наравно, падало на памет да ситуација у општинама Вождовац и Земун ни по чему није слична. Новинари таквих медија ионако само послушно иду у правцу који су им претходно показали политичари.

Земун и Вождовац су тако пред Скупштину града стигли у „пакету“, иако ништа заједничко немају. Пре свега, оставке у Вождовцу поднете су због „опструкција опозиције“ која је „протестима и одређеним изјавама“ нарушила углед Општине, што је био део образложења оних који су поднели оставке. Дакле, због ситуације да владајућа већина није могла да обезбеди нормално функционисање Општине. С друге стране, из Земуна се нису чуле никакве приче, нису постојале никакве скандалозне вести, ни било какве друге осим оних да Скупштина нормално ради, у интересу грађана. Без обзира на то, власт је одлучила да мимо закона уведе принудну управу и у ту Општину. Показало се тиме да су све медијске приче о тајним трговинама власти и радикала, које су укључивале бомбастичне теме („Пословник у замену за Земун“, „три СНС мандата за Земун“, „два милиона евра за буџет“), заправо јефтина пропаганда, лансирана од стране оних који на платном списку држе своје послушнике из медија.

Последње заседање градске скупштине започело је тако што је председавајући предложио дневни ред са тачком о Земуну на првом месту, што је усвојено, да би се касније предомислили, и пребацили ту тачку на последње место. Током заседања, неко је опет променио мишљење, па је пет тачака дневног реда које обрађују различите регулационе планове обједињено у једну, што сигурно није у интересу Београђана. Поред тога, преосталих једанаест тачака је повучено на основу седнице градског Већа за коју не постоји записник, па тако ни докази да се она уопште одржала. То градско Веће нема пословник о раду, па се поставља питање колико су њихове одлуке законите и како оно уопште може да функционише. Због свега овога, као и због постојеће атмосфере у скупштинској сали, пре ће бити да би у градску скупштину требало увести принудне мере, јер ситуација у њој више него јасно указује да владајућа већина није у стању да обезбеди њено нормално функционисање.

У таквој ситуацији, тешко је поверовати да постоји опструкција опозиције, на коју се владајуће странке стално жале. Као што опструкције нема у републичком парламенту, као што је није било у вождовачкој Скупштини, тако је нема ни у градском парламенту. Ради се о указивању на систематско кршење закона које се одвија од стране представника власти, и које је почело одмах након избора, када је в. д. градоначелника Зоран Алимпић, својим слободним тумачењем закона и применом тог и тако протумаченог, упорно одлагао сазивање градске скупштине, што је био тактички потез намењен куповини времена, да би се сачекало да се на „вишем нивоу“ постојећа опозициона коалиција растури. Тада нам је свима одржао историјски час, јер је показао да и у савремено време, у демократији, неко може да се понаша као београдски Паша – „Онда можда могу да променим одлуку, али само ја могу да је променим и у овом тренутку не намеравам да је променим“. Садашњи градоначелник Ђилас је, у то време, такву самовољу охрабривао речима да „сваки дан када у Београду није на власти Војислав Шешељ (...) то је добар дан за Београд“. Слично томе су све аутократе, укључујући и Хитлера и неке актуелне и бивше светске лидере, правдале узурпацију власти и увођење безакоња причом о наводној заштити интереса грађана од неке апстрактне претње. Такво кршење демократске воље грађана, извршено одмах након избора, постало је матрица и узор по којем је власт водила скупштинске домове у Србији. Због тога данас у скупштинама имамо примере аутократског безакоња, а легитимни протести опозиционих странака се називају опструкцијом. Питање је једино где све ово води, у ситуацији кад се сви слични потези власти правдају речима „Европа изнад свега“.